

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπκριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ἐννιάκοντα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ μὲ μάνταις εὐοίωνους ἀγαθὰ καὶ ἐγὼ προσμένω.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη — δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ὁκτωβρίου δεκάτῃ καὶ ἑβδόμῃ,
παρ' ὀλίγον μιὰ κρίσις ἀκόμη.

Χίλια πενήντα πέντε καὶ τρακόσα,
καὶ Βουλευτῶν ρητόρων κόβ' ἡ γλῶσσα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Γιουνανλῆδες προσφιλεῖς
τῆς δικῆς μας τῆς φυλῆς

- Π. — Μ' ἔσκασες, μωρὲ κανάγια,
μὲ τὰ νέα ποῦ μοῦ λές...
Φ. — Μάγισσαις μᾶς κάνουν μάγια
καὶ γανόνουν κεφαλαῖς.
- Π. — Τί μοῦ λές, μωρὲ φοφῆμι;
Φ. — Ἔτσι λέει κάποια φήμη.
Π. — Κι εἶναι τάχα πιστευτὸ
τέτοιο νέο σὰν καὶ αὐτό;
Φ. — Ἔτσι λένε, Περικλέτο,
καὶ σὰν θέλῃς πιστεψέ το.

Μ' ἄλλους λόγους δηλαδὴ
καὶ διότι καὶ ἐπειδὴ
σάλος γίνεται στὸν Αἶμον.

Κι ἡ Βαλκανικὴ βροντὰ
κι ἔφθασε πολὺ κοντὰ
ἢ τρομάρα τῶν πολέμων.

Ἐπειδὴ βρὲ μπεχλιδάνη,
καὶ τῶν Γερμανῶν τὰ κράνη
λένε κήρυκες τῶν δρόμων
πὼς γεννοῦν μεγάλον τρόμον.

Ἐπειδὴ μ' αὐτὰ καὶ ἐκεῖνα
σκιάζουν κάθε μας κηφήνα,

- Φ. — Ἔχω μιὰ χαρὰ τρελλή.
Π. — Ποιὸς ὁ λόγος, Φασουλῆ;
Φ. — Σὺ παιδί τῆς πρωτευούσης
πὼς δὲν ἔτυχε ν' ἀκούσης
τὸ καινούριο τὸ χαμπάρι,
Περικλέτο κιτριναῖρη;

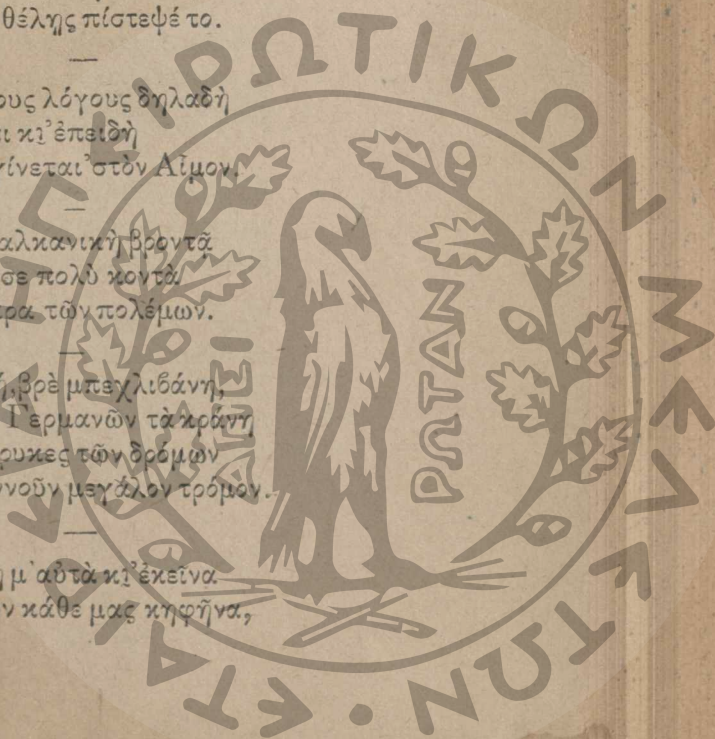
- Π. — Πάλι θέλεις τὴν χολὴ
νὰ μοῦ φέρῃς ἄνω κάτω...
ἔλα' πές μου, Φασουλῆ,
τὸ καινούριο τὸ μαντάτο.

Φ. — Διαδίδει κάποια φήμη καὶ σ' ἐμᾶς τοὺς Ἀρηδες
ὅτι τώρα μᾶς χαϊδεύουν Τοῦρκοι καὶ Ἀρκουδιάρηδες.

Καὶ γιὰ τοῦτο συζητήσεις,
ποῦ θυμόνουνε καὶ ἐμένα
καὶ μοῦ πνίγουν τὸν λαιμό.

Καὶ μᾶς κάνει διαχύσεις
ὁ Πασσάρωφ ὁλοένα,
ποῦ δὲν ἔχουν τελειωμό.

Κι' ἀπὸ τὴν Σταμπούλ φωνὴ μέσ' σ' αὐτιά μας ψιθυρίζει
ὅτι κύριος Ἐμβερ προτιμᾷ νὰ ξεκληρίσῃ

μὰ τρομάζουνε κι' ἐμένα
καὶ μὲ πᾶει τρία κι' ἕνα.

Ἐπειδὴ μ' αὐτὰ καὶ μ' ἄλλα,
Περικλέτο μου κεφάλι,
μένει πάλιν ἐνεᾷ.

Καὶ χαζεύει κεχηναῖα
ἢ πραγματικῶς γενναῖα
τῶν γενναίων γενεᾷ.

Ἐπειδὴ, βλακῶδες πλάσμα,
ἐπισείομεν τὸ φᾶσμα
τῶν πολεμικῶν κινδύνων.

Καὶ δὲν κάνομ' ἕνα βῆμα
κι' ἂν μᾶς δώσουν παραχρῆμα
τὸ Παρί καὶ τὸ Λονδίνον.

Γι' αὐτὸ σ' ὅσους ἔχουν γνῶσι
λένε σήμερα καμπόσοι
Κουραμπιέδες μερακλήδες.

Πῶς ἢ τῶν πραγμάτων θέσις
ἀπαιτεῖ δεσμούς καὶ σχέσεις
μὲ Βουλγάρους καὶ Ὁσμανλῆδες.

Β'.

Π. —

Ἀδελφέ μου Φασουλῆ,
μέσ' στὴν τόση τὴν ἀνία
μ' εὐχαρίστησες πολὺ
μ' ὅσα λὲν' στὰ καφεναῖα.

Δὲν ἐπίστευα πῶς γέρος
τέτοια νόστιμα θὰ ψάλλω...
Τοῦρκος ἀπὸ τὸνα μέρος,
Ἀρκουδιάρης ἀπὸ τᾶλλο.

Τώρα πιά χαραῖς καὶ γέλοια...
σὲ κρασιῶν τρανὰ βαρέλια
πᾶμε νὰ γενοῦμε τάπαις.

Κι' ὅς δεχθοῦμε νέους φίλους
καὶ φιλέλληνας ποικίλους
μὲ κατραπακταῖς καὶ φάπαις.

Τώρα, Φασουλῆ, τραγοῦδα
τὴν Φεσοῦ καὶ τὴν Ἀρκοῦδα.
Δίχους φόβους περιτοῦς
θὰ περνοῦμε τὸν καιρὸ μας,
καὶ μὲ πόνους δυνατοῦς
δὲν θὰ στρίβῃ τᾶντερό μας.

Θὰ γλεντίσω, θὰ χαρῶ,
καὶ σὰν πρὶν δὲν θὰ φορῶ
δίκοπο σπαθί' στὴ μέση.

Καὶ σὺ, φίλε, ποῦσαι βλάξ,
θὰ μὲ βλέπῃς ἐναλλάξ
μὲ καλπάκι καὶ μὲ φέσι.

Διαχύσεις, Φασουλῆ,
κι' ὁ Γκαλήπ ὁ Κεμαλή,
Τοῦρκος Πρέσβυς ἐν τοῖς πρώτοις.

Πίστις πρὸς ἐκείνους μόνον,
καὶ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
ἀσφαλῆς ἀκεραιότης.

Ἐξετίμησαν καὶ τοῦτοι τὴν οὐδετερότητά μας
κι' ἐν τιμῇ μᾶς ἐγγυῶνται τὴν ἀκεραιότητά μας.
Καὶ δὲν πρέπει, Φασουλῆ μου, ν' ἀμφιβάλλωμε ποτὲ
ὅταν ἐγγυῶνται τέτοιοι σὰν κι' αὐτοὺς ἐγγυηταί.

**Ὁ Φασουλῆς μὲ βρουχηθμὸν
ἀλλάζει μέτρον καὶ ρυθμὸν.**

Ὁ κόσμος χαλᾷ
καὶ κάτω κυλᾷ
μὲ μούτρο σπασμένον.

Δὲν βρῖσκεις αὐγὸ,
μοῦ λένε νὰ βγῶ,
ἐγ' ὅμως δὲν βγαίνω.

Ὁβίδες σκορπιῶνται
καὶ σάρκες τρυποῦν,
μὲ μάσκαϊς κτυπιῶνται,
μὲ μάσκαϊς κτυποῦν.

Μὲ μάσκαϊς ματόνονται,
μὲ μάσκαϊς σκοτόνονται
τρανοὶ καὶ παληάσκερα.

Τρελλὸ Καρναβάλι
μιὰν ὄπερα ψάλλει:
Ἰκνούερρα ἰν μάσκερα.

Τριγύρω καμίνι,
πιωμάτων βουνά,
τὸ πᾶν βουλιαγμένον,

Ἄλλ' ὅ, τι κι' ἂν γίνῃ
φονάζω ξανά:
δὲν βγαίνω, δὲν βγαίνω.

Καὶ νύκτα καὶ μέρα
ὀρνεὶ γιὰ τὴν σφαῖρα
βιοτὶ χαλασμένον.

**Μ' ἀγαποῦν; δὲν μ' ἀγαποῦν;
πότε πρὶν θὰ μοῦ τὸ ποῦν;**

Μοῦ λένε νὰ βγῶ,
μαριόλος ἐγὼ
δὲν βγαίνω, δὲν βγαίνω.

Ἄς εἶναι καλὰ
οἱ τόσοι μας φίλοι,
κι' ἡ Σόφια κι' ἡ Πόλη.

Θὰ δοῦμε πολλὰ
μὲ τοὺς οὐφέλη,
γι' αὐτὸ μὴ σὰς μέλῃ.

Σὲ τούτῃ τὴν ζάλη
τὸ στόμα μου χάσκα,
καὶ χάσκων πηγαίνω.

Μὰ σκούζω καὶ πάλι
πῶς μήτε μὲ μάσκα
δὲν βγαίνω, δὲν βγαίνω.

**Εἰς μέτρον ἄλλο
ὁρῶ φίλους ψάλλω.**

Σ' αὐτὸν τὸν Ραδοσλάβωφ θὰ μιλήσω,
ποῦ χαλασμένα φαίνονται τὰ πιάνα του,
καὶ τὸν Ἐμβέρ θὰ πᾶω νὰ φιλήσω
ἐκεῖ ποῦ τὸν ἐφίλησε κι' ἡ μάνα του.

Ἐλᾶτε, φίλτατοί μας Ὁσμανλῆδες,
καὶ σφάζετ' ἐλευθέρως Γιουνανλῆδες,
κόψετε τὸ κεφάλι μας σὰν πράσσο,
ἐμπρός, Ἀγᾶ μου, σφάξε με ν' ἀγιάσω.

Μαζί σας ἄς τινάξωμε τὰ κῶλα,
γιὰ σαποῦνι χαλβάδες λαχταρῶ,
κι' οὐδέτερος Κισλάραγας καθ' ὅλα
ἐνὸς πλὴτος σὲ χαρέμια θὰ φρουρῶ.

Γιὰ Τουρκαλάδες μ' ἔπιασε μανία,
μεγάλος θὰ μᾶς φέξῃ λοκουμάς,
ὅ, τι στοὺς Τοῦρκους δώσ' ἡ Γερμανία
ἐκείνοι θὰ τὸ δώσουνε σ' ἐμᾶς.

Ὁ τῶν Βουλγάρων μούτσουνο γλυκὸ,
ὅπου κρυφοκυντὰς καὶ τὸ βρακί μας,
κοπᾶτε μ' ἕνα τρόπο φιλικὸ
καὶ τὴν Μακεδονία τὴν δική μας,
τῆς ἐχθραῖς καὶ τᾶς μίσῃ νὰ βεχάσωμε
κι' ἀπὸ συχναῖς φοβέραις νὰ συχάσωμε.

Ἐν μέσῳ τῶν δεινῶν μας τῶν ἀρρήτων
τρέχω κι' ἐγὼ ταχύτερος ἐλάφου,
τὸν Τοῦρκο καὶ τὸν Βούλγαρο κηρύττων
ἀγαπητοῦς μου φίλους μέχρι τάφου.

Οὐδετερότης ἄκρα κι' ἡσυχία,
κι' ἐν μέσῳ τόσων βρόντων κι' ἀστραπῶν
ἀνέλπιστη καὶ πάλιν εὐτυχία...
ἐβίβα μας κι' ἐβίβα τους λοιπόν.

Μακράν μας κάθε δόλιος Ἰούδας,
καὶ πάλιν ἄς μᾶς στέψη δάφνης κλάδος,
ὄρσε καὶ τῆς Φεσοῦς καὶ τῆς Ἀρκοῦδας,
τῶν αἰωνίων φίλων τῆς Ἑλλάδος.

Εἰδήσεις τελευταία κι' ἐλπίς πολλῶν ματαία.

(Κάποιος ἀπὸ τὴν Βουλὴ
τέτοια σοβαρὰ λαλεῖ.)

Παρ' ὀλίγον νέαν κρίσιν ἴσῃν Βουλὴν νὰ προκαλέσῃ
κάποιος Μπέης μὲ τὸ φέσι,
τοῦ Ἡρωθυπουργοῦ τοῦ πρῶην ἑνας φίλος ἐν τοῖς πρώτοις
κι' Ἑθνικόφρων πατριώτης.

Εἰδ' ἀγρίους Βουλευτὰς
κι' ἐταράχθησαν τὰ πλήθη,
πλὴν ἡ κρίσις κατ' αὐτὰς
λένε πῶς ἀπεσοδήθη.

Μῖα θυέλλης ἀνηκούστου
τὴν αἰτίαν ἐξετάζω,
καὶ τὸν Αἴολον κυττάζω
νὰ φουσκώνῃ τοὺς ἀκούς του.

Εἰδ' ἀνθρωμένους τρίχας
καὶ πολλῶν ἐκόπη βήχας
κι' ἐδαμάσθησαν θυμοί.

Ἄδικα βελάζουν τράγοι,
πλὴν ἡ κρίσις ἐξερράγη
εὐτυχῶς εἰς τὸ φωμί.

Καὶ σὲ τούτῃ τὴν ἀντάρρα
περιπλέον μὴ πεντάρρα
οἱ φωμάδες τ' ἀνεβάζουν.

Τρέχουν πρόσωπα γνωστὰ
καὶ σὲ φούρνους ἐμπροστὰ
φιλοσοφικῶς ρεμβάζουν

Πάει τῆς Βουλῆς ἡ κρίσις,
κι' ἡσυχάζει πᾶσα κτίσις,

μὰ κι' ὁ Μπέης μὲ τὸ φέσι,
ποῦ μπελάδες δυνατοὺς
θὰ μᾶς ἐβγάζε ἴσῃ μέση
ὅλως διόλου περιττοὺς.

Πᾶν τῆς κρίσεως ἡ φούριαις
κι' ἑνας φώναξε γεγές:
κρίμα κρίμα, ποῦ καινούριαις
δὲν θὰ κάνωμ' ἐκλογαίς.

Ἔθεν πίνετε σὰν Βάκχοι, Φασουλὴ καὶ Περικλέτο,
κι' ἐν τῇ κρασοκατανύξει
μὴ κανεῖς ἀμφιβαλέτω
πῶς ἡ τύχη μας θ' ἀνοίξῃ.

Ἄς κατευνασθοῦν θυμοί
καὶ πηδάτε σὲ μπαλέτα,
κι' ἂν δὲν ἔχετε φωμί
ν' ἀγοράσετε γαλέτα.

Καὶ σὲ κρίσεων καιρὸ
ἂν σᾶς φαίνεται ξερὴ
βάζετέ τὴν ἴσῃ νερὸ
γὰρ νὰ γίνεταί χλωρὴ.

Καὶ μικρὰ μεγάλα σπήτια
ὅπως ὅπως ἄς περνοῦν,
καὶ σὰν ταῦροι νὰ πεινοῦν,
καὶ νὰ τρῶνε σὰν σπουργίτια.

Ὅντως κρίσιμος καιρὸς
καὶ καθ' ὅλα πονηρός,
μὰ καὶ τοῦτος θὰ περάσῃ.

Καὶ θὰ παίξωμε βιολιά,
κι' ἡ φτωχὴ μας ἡ κοιλιά
ὅπως ἄλλοτε θὰ δράσῃ.

Μὰ καὶ χάριν, συμπολίται,
τῶν ὑψίστων συμφερόντων
μὴ πῶς παρὲν ὀχλήτε
τὸ Κουῆρνο τῶν γερόντων.

Ἐξυμναεῖ κι' ὁ Περικλέτος
Μαστιγίου πέμπτον ἔτος.

Τῆς Κύπρου τὸ Μαστιγιῶν ἴσῃν πέμπτον χρόνον
ἐφημερίδα σατυρική κι' ἐμμέτρως γραφομένη, (μπαίνει
ὅπου τὰ φαῦλ' ἀμείλικτος κυττάει καὶ μαστιγώνει
κι' ὑπὲρ Πατρίδος αἰρεται κι' ἀληθινὰ πληγώνει.
Διὸ κι' ἐμεῖς εὐχόμεθα καὶ κατ' αὐτὸν τὸν χρόνον
νὰ ὄρῃ με πόθους ἑθνικοὺς καὶ με Πατρίδος πόνον.